

Hřích směřování

David Wilkerson August 1, 1983

Kolik znáš církví, které jsou zaplaveny mocnou přítomností Ježíše Krista? Kde jsou vřící tak naplněni bázní a úctou, kde se shromažďují ve svatém mlčení. Kde se nikdo neodváží být neuctivý, prostěký nebo pošetilý. Kde je zpívání tak naplněno Kristovou přítomností, že hříšníci vzlykají. Kde se odpadlíci a zlí hříšníci cítí tak uboze, že buď utíkají k oltáři nebo ven ze dveří. Kde je kazatel tak pomazaný, že se zdá, jako by jeho oblibou zářil nadpřirozenou slávou a jeho slova mají usvědčující moc.

Kolik znáš křesťanů, kteří žijí ve slavném vítězství, jaké vychází z mnoha hodin strávených v Ježíšově přítomnosti? Znáš někoho, v jehož blízkosti být je vzrušující, neboť v něm můžeš cítit vítězství a pokoj? Kde jsou ti, kdo se radují z božské pevnosti – strhávání zlých, hříšných představitelů – vítězové nad chytěm a vášněmi – kdo našli a přisvojili si silnou Pánovu paži na všechna svá zranění, problémy, strachy a úzkosti.

Jakto že je tak málo církví, tak málo pastora a tak málo křesťanů, kteří žijí a pulsují z moci Kristovy přítomnosti!

Proč? Protože tato generace křesťanů je vinna hříchem směřování! Bylo nám zabráněno vstoupit do skutečné přítomnosti Krista, protože již nechceme být odděleným lidem. Chceme se směřovat. Nechceme být odlišní.

Směřování znamená „spojování, slučování nebo smíchání do jedné hmoty tak, že se jednotlivé charakteristické rysy ztratí.“ Je to promíchání dvou prvků, které způsobí, že ztratí svou zvláštní jedinečnost a převezmou nový, podivný charakter.

Nepopisuje to přesně to, co se dnes děje v křesťanství? Boží lidé se chtějí smísit a promíchat – a brzy ztratí své jedinečné, odlišné, zvláštní postavení. Ztratí svůj Boží charakter a převezmou charakter světa. Od počátku si Bůh zvolil zjevit Svou přítomnost jen skrze zvláštní, oddělené lidi

Vybral si zjevit sám sebe skrze Izrael – pokud se vyvarují hříchu směřování:

„Nebo ty lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému; tebe vyvolil Hospodin Bůh tvůj, abys jemu byl lidem zvláštním, mimo všechny národy, kteříž jsou na zemi“ (Deuteronomium 7:6).

Mojžíš věděl, že byla pouze jediná věc, která je jiná zvláštními nebo odlišnými od všech ostatních lidí na zemi. Nebylo to proto, že by byli oni sami hodnotní nebo svatí. Byla to Boží přítomnost zjevená uprostřed nich! Oni jediní měli skutečnou přítomnost Všemohoucího Boha.

„I odpověď (Bůh Mojžíšovi): Tvá má předcházeti vás bude, a dám odpověď. I řekl (Mojžíš): Nemá-li předcházeti nás tvá tvá, nevyvozuji nás odsud. Nebo po čem poznáno bude zde, že jsem našel milost před tebou, já i lid tvůj? Zдали ne po tom, když přijdeš s námi, a když oddělení budeme, já a lid tvůj, ode všeho lidu, kterýž jest na tvé zemi?“ (Exodus 33:14–16)

Zde je přesvědčivý důkaz, že Boží lid je zvláštní a odlišný vzhledem ke skutečné přítomnosti Pána uprostřed nich! Odstrať Jeho přítomnost a není tu žádný rozdíl od zbytku církevního světa. Jakákoliv církev nebo lidé se mohou chlubit, že jsou duchem naplnění a plní evangelia – ale jestliže neexistuje ohromující přítomnost Krista působící

mezi nimi, jsou zrovna tak obyčejní jako kterákoliv jiná mrtvá, suchá církev. Jsme zvláštní, odlišní, jen když je mezi námi plně zjevena Kristova přítomnost.

Bůh varoval Izrael, že jakékoliv smřování se světem zpřisobí, že vzdálí Svou přítomnost a odmítne je jako zvláštní kanál svého zjevení. Měli přikázáno jednat nelibostně s bezbožným, hříšným, pohanským duchem té doby:

„A dá je Hospodin Bůh tvůj tobě, abys je pobil: jako proklaté vyplěníš je, nevejdeš s nimi v smlouvu, aniž slituješ se nad nimi... nikoli nespřizníš se s nimi; dcery své nedáš synu jejich, a dcery jejich nevezmeš synu svému... neboť by odvedla syna tvého od následování mne...“ (Deuteronomium 7:2–4).

Jozue také varoval Boží děti:

„...budou vám osídlem a úrazem i bičem na bocích vašich, a trním v očí vašich, dokudž nezahynete z země této výborné, kterouž vám dal Hospodin Bůh váš“ (Jozue 23:13).

Jozuovo varování je dnes zrovna tak potřebné. Vysvětluje mi to mnoho o zranění a bolesti v životech některých křesťanů. Přemýšlej o tom – rozšířené utrpení, strádání a ostny, všechno způsobené spřizněním se světem. Přímý důsledek hříchu smřování.

Izrael miloval smřování! Boží lidé byli odhodláni odstranit všechno, co je jině odlišnými od zbytku světa. Štítili se urážek, že jsou zvláštní, oddělení. Chtěli krále, jako měl zbytek světa. Chtěli sexuální svobodu, jako zbytek světa. Chtěli flirtovat a libovat si v cizoložství a ještě pokrývat oltář slzami; chtěli chtít, vášeň, nemorálnost, pornografii, smilstvo a modly – zbytku světa. Tak odmítli Jeho přikázání být oddělení a zvláštní pro Noho. Hřešili a stali se pyšní a domýšliví, vyrobili si podoby ulité z kovu a uctívali celý nebeský zástup (slunce, měsíc, hvězdy) – jinili zlé před Boží tvář, „jako jinili hříšníci.“

„A protože opovrhl Hospodin všechno sím Izraelské a ssušoval je, a vydal je v ruku loupežníkům, až je i zavrhl od tváři své...“ (2. Královská 17:20).

Izrael nepotřeboval vyhledávat konzultanty nebo duchovní poradce nebo proroky – aby zjistil, proč jsou tak sužováni a plní zoufalství. Vzděli, proč jsou trápeni. Vzděli, proč se na ně nakupily potíže – Hospodinova přítomnost byla pryč! Bůh je odmítl jako kanál Své přítomnosti a předal je kazivým, lupičům!

Samozřejmě že ne všichni, kdo trpí, jsou odmítnuti jako kanál Kristovy přítomnosti. Mnozí jsou nemocní a trpí, protože jako u Davida Bůh usiluje zjevit více své přítomnosti trpícím nebo těm, kdo jsou jim blízko. Ale v kontextu se zde mluví o lidech, kteří žijí v duševní a duchovní trýzni, protože odmítli své místo v Bohu. Převládající poselství proroků bylo „vaše nepravosti odehnaly Boží přítomnost“

Jeremiáš se ptal Izraele: „Proč myslíte, že vám Hospodin zpřisobil všechny tyto věci?“ Pak jim dává odpověď: „Protože jste opustili Hospodina a smísili se svetským a hříšným mezi vámi...“ (Jeremiáš 8:19 anglický překlad). Bůh mluvil ke svému lidu skrze proroka slovy:

„Což se mne nebudete báti, dí Hospodin. Což před oblíkem mým nebudete se těásti? ...ale lid tento má srdce zarputilé a zperné, odstoupili a odešli... a hříchové vaši připravují vás o to dobré...“ (Jeremiáš 5:22–25).

Poslechněte si Boží obžalobu proti těmto misionářům!

„Vytylí jsou, lesknou se, nadto umžijí se vyhýbatí bídám. Pře nesoudí, ani pře sirotka, a však šastně se jim vede, aťkoli k spravedlnosti chudým nedopomáhají“ (Jeremiáš 5:28).

Izaiáš vzlykal, protože „Msta svatosti tvé obrácena jsou v poušť, Sion v poušť, i Jeruzalém v pustinu obrácen. Dům svatosti naší a okrasy naší, v kterémž tě chválivali otcové naši, ohněm zkažen, a cožkoli jsme měli nejvzácnějšího, jest poplěno...“ (Izaiáš 64:10–11).

Volal:

„Nadto není žádného, ještě by vzýval jméno tvé, a probudil se k tomu, aby se chopil tebe, aspoť když jsi skryl tvář svou před námi, a zpřisobil to, abychom mizeli pro nepravosti naše“ (Izaiáš 64:7).

Byla to Boží nelítostnost? Nebyla jim tu projevna žádná milost? Poslechni si milující výzvu, se kterou se k nim Bůh obrací:

„Rozprostíral jsem ruce své na každý den k lidu zpuřnému, kteří chodí cestou nedobrou za myšlénkami svými...“ (Izaiáš 65:2).

Izaiáš pokračuje v popisování důsledků jejich směřování. Začali – „obětovat modlám... jíst vepřové maso... pálit kadidlo na oltáři z cihel...“ Izrael se smísil, ztratil své jediné postavení a převzal charakter a identitu svůt! Tak před nimi Bůh skryl svou tvář, odmítl jejich nový charakter a vzdálil svou přítomnost.

Jsme tak slepí, že mineme postavení, které Bůh stanovil ve Staré smlouvě? Jak jasněji může být řečeno, že Bůh nesnese naše směřování s nesvatým, s nečistým! Proč takové oddělené kněžství ve Staré smlouvě? Aby nám dalo příklad Božího pevného závazku, že zjeví sám sebe skrze svatý, čistý, oddělený lid.

- „Vína a nápoje opojného nebudeš pít, ty ani synové tvoji s tebou, kdyžkoli budete míti vcházeti do stánku úmluvy, abyste nezemřeli, ustanovení věčné to bude po rodech vašich...“
- „Také abyste rozeznati mohli mezi svatým a neposváceným, a mezi čistým a nečistým...“ (Leviticus 10:9,10).
- „Ale budete mi svatí; nebo svatý jsem já Hospodin, a oddělil jsem vás od jiných národů, abyste byli moji...“ (Leviticus 20:26).

Toto je speciální poselství Staré smlouvy – zvláštní, silný, oddělený, odlišný lid, který by potvrdil, udržoval Boží přítomnost na zemi skrze manifestaci Jeho přítomnosti!

Ezdráš se ptal jeho lidu:

„Opřít-liž bychom rušiti měli tvá přikázání, a přizniti se s národy těmito ohavnými? Zdalž bys se zřivil? nehněval na nás, až bys nás do konce vyhladil, tak že by žádný nezůstal a nešel?“ (Ezdráš 9:14).

„Neoddělil se lid Izraelský, ani kněží a Levítové od národů zemí, ale řiní podle ohavností jejich...“ (Ezdráš 9:1).

„Nebo nabrali sobě a synům svým dcer jejich, a smísili se s nimi svatě s národy zemí...“ (Ezdráš 9:2).
Nový Zákon je ještě energičtější v odsuzování hříchu směřování!

Ve Starém zákoně neexistuje nic tak silného jako Pavlova varování proti spříznění se světem:

„A netáhněte jha s nečistými. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světa s temnotami? A jaké srovnání Krista s Belíálem? Aneb jaký díl nečistému s nečistým? A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakož pověděl Bůh: Že přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.“

„A protože vyjděte z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí“ (2. Korintským 6:14–18).

Když chtěl Bůh ve Starém zákoně zjevit moc své přítomnosti před hříšnými Egypťany, nakreslil nejprve dělicí řádu, oddělující v Goshen Boží lid od zbytku Egypta.

„A učinil Hospodin rozdíl mezi... Izraelem... a Egyptem... Nebo já te již posílám všechny rány své na srdce tvé... abys věděl, že není podobného mně na vší zemi“ (Exodus 9:4,14).

Bůh chce, aby svět viděl rozdíl mezi Jeho lidmi, kteří Ho milují, a zbytkem nečistého světa. Chce, abychom byli příkladem osvobozených a vítězných lidí, kteří důvěřují, že nás Jeho mocná paže vysvobodí od každé škody a zla.

Demonstrace Božího přítomnosti v akci mezi Jeho dětmi zachvátila faraónovo srdce mocným usvědčením – „Poslav tedy Farao, povolal Mojžíše a Arona a řekl jim: Zhešil jsem i nyní. Hospodin jest spravedlivý, ale já a lid můj bezbožní jsme...“ (Exodus 9:27).

Důvody pro oddělení se od světa (Egypta) jsou dnes stejné. Bůh opět kreslí řádu mezi Jeho lidem a tímto hříšným

vřkem, takže tato generace může poznat, že na celé zemi není nikdo jako On, kdo by vysvobodil. Hříšní tohoto vřku musí mít dokonce větší manifestaci Pánovy přítomnosti, nic jiného nezaujme jejich pozornost. Nic jiného je nezasáhne usvědčením z hříchu. Duch svatý byl vylit, takže celé lidstvo se může dostat do moci Kristovy přítomnosti – a být usvědčeno z hříchu, spravedlnosti a soudu!

Cokoliv je smíšeno se svřtem, nemůže být nikdy Boží. Nemůže být potrubím, kanálem Kristovy skutečné přítomnosti. Náš Pán napíše „Ichabod“ na dřm každého služebníka, ve kterém je kvas ducha a metod tohoto vřku. Vypálí a srazí dolř každého služebníka evangelia, který se dívá směrem k Sodomř. vzdálí svou přítomnost od každého odhaleného vřřícího, který prahne po rozkořích a svodech tohoto svřta. Budou zanecháni vyprahlř, prázdnř, popletenř a zmatenř. Břh nemůže – a nebude – svřřovat svou přítomnost nřkomu, kdo není zcela oddřlen od svřta a neuznává jenom Jeho nadřazenost, kdo se Mu nepoddal.

Neposluřní služebníci nebudou moci stãt proti řáblovi a upadajřící morãlce tohoto poslednřho vřku. Jednou provřdy ztratř Boží dotyk a ařkoliv nřkteřř budou spasenř, nebudou pořřtãní za hodné pomazãní. Jestliže jsi z „tohoto svřta“, nejsi Jeho! Ježiř řekl:

„Jã nejsem z svřta tohoto...“ (Jan 8:23).

Kdyř mluvil o svřch pravřch uřednřcích, řekl: „Z svřta? nejsou, jakoř i jã nejsem z svřta...“ (Jan 17:16). A zase: „Jã z svřta vyvolil jsem vás, protoř vás svřt nenãvidř...“ (Jan 15:19).

Opravdu rozumřme, co nám tu Ježiř říká? „Uřinil jsem rozdřl mezi tebou a svřtem. Nenãvidř tř vzhledem k Mě přítomnosti v tobř.“ Jestli je tohle pravda, proř se snařřme spřãtelit se se svřtem? Proř mřchãme jejich hudbu s nařřř? Proř hledãme jejich dobrou vřli? Proř křivřme nařř mravnost, abychom se jim přizpřsobili? Proř usilujeme o jejich souhlas nebo pořehnanř? Nejsme z tohoto svřta! Musřme přijmout nařř odliřnost a přestat se snařřt břt jako oni.

Svřt miluje své vlastní – ale my nejsme z nřj. Bože, pomoz nám, abychom úspřřnř přijali nař zvlãřtnř charakter oddřlenosti a odliřnosti a vzdali se svřta. Jenom ti, kdo jsou opravdu nesmřřenř se svřtem, oddřlenř pro Krista, majř moc spasit ho!

„Miluje-liř kdo svřt, není lãsky Otcovy v nřm...“ (1. Jan 2:15).

Otec miluje ztracené. Křesřané, kteřř se smřřujř, nebo sluřby, které se smřřujř, nemohou znãt ani sdřlet tuto lãsku pro ztracené. Otcova lãska ke ztracenřm v nich není. Smřřenř křesřané prokazujř neúctu Kristovu křřř, protoře jestliže On dal sám sebe, aby nás mohl vysvobodit z tohoto přřtomnřho zlého svřta – jakř v nřm mřžeme mřt podřl?

Duch svatř jeřř teř povolãvá pravé nãsledovnřky Ježiře Krista, oddřluje je – ořřřuje je, podmařuje, přpravuje je jako zvlãřtnř lid, aby připomenuli a vrãtili Jeho slavnou přřtomnost, aby zatřãsla zemř. Lidé ukřřzovanř svřtu! Přřpravenř zãpasit s knřřectvřmi a mocnostmi tmy, a proti vřem duchovnřm řpatnostem na vysokřch mřstech.

Existuje jen jedna smutnã mořnost pro ty, kdo se smřřujř se svřtem:

„Cizolořnřci a cizolořnice, coř nevřte, že přřzeř svřta jest nepřřitelkynř Bořř? A protoř kdo by koli chtřl břtř přřitelem tohoto svřta, nepřřitelem Bořřm uřinřn břvã...“ (Jakub 4:4).

V třchto poslednřch dnech budou Jeho přãtelé a nepřãtelé urřeni podle toho, zda jsou nebo nejsou smřřenř nebo oddřlenř.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/4926/>